

Sygn. akt: III U 273/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2014r. w O.

sprawy z odwołania T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 07.02.2014r. **znak**(...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje T. S. prawo do świadczenia przedemerytalnego począwszy od dnia 17 stycznia 2014 roku,
- stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

W dniu 16.01.2014r. T. S. złożył w Oddziale ZUS w P., wniosek o ustalenie uprawnień do świadczenia przedemerytalnego.

Po rozpoznaniu tego wniosku decyzją z dnia 07.02.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił T. S. prawa do tego świadczenia uznając, iż nie spełnia on warunków do przyznania tego świadczenia, gdyż staż jego pracy do dnia rozwiązania stosunku pracy wyniósł 39 lat, 11 miesięcy i 7 dni, zamiast wymaganych 40 lat.

T. S. decyzję powyższą zaskarżył, wnosząc od niej odwołanie. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że do stażu pracy winien mieć zaliczony okres skróconego wypowiedzenia z ostatniego miejsca pracy, za które otrzymał odszkodowanie, jak też okres sprawowania opieki nad bratem R. S., który jest inwalidą I grupy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, że T. S. nie spełnia warunku do przyznania świadczenia przedemerytalnego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych, gdyż udokumentował staż pracy do dnia rozwiązania stosunku pracy w wymiarze 39 lat, 11 miesięcy i 7 dni, zamiast wymaganych 40 lat.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie T. S. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że podstawą do ubiegania się przez odwołującego o prawo do świadczenia przedemerytalnego jest art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, zgodnie z którym prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 40 lata dla mężczyzn. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 29 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, za przyczyny dotyczące zakładu pracy przyjmuje się:

a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy, w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,

b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,

c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy,

d) rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 § 1¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika;

Art. 2 ust. 3 cytowanej ustawy stanowi z kolei, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W przedmiotowej sprawie spór pomiędzy stronami ograniczał się do rozstrzygnięcia czy odwołujący legitymuje się, do dnia rozwiązania stosunku pracy, wymaganym 40 – letnim stażem ubezpieczeniowym. Spełnienie pozostałych przesłanek warunkujących przyznanie odwołującemu prawa do świadczenia przedemerytalnego nie było przez ZUS kwestionowane.

Jak wynika z dokumentów z akt rentowych oraz pisma organu rentowego z 20.05.2014r. ZUS uznał, że odwołujący udokumentował staż pracy do dnia rozwiązania stosunku pracy tj. do dnia 31.12.2012r. w wymiarze 39 lat, 11 miesięcy i 7 dni. Do stażu pracy nie został natomiast zaliczony okres po ustaniu zatrudnienia tj. okres skróconego wypowiedzenia oraz zasiłek chorobowy, jak również okres opieki nad bratem R. S..

Odwołujący w złożonym odwołaniu wywodził, że w jego ocenie do wymaganego stażu pracy winien mieć zaliczony okres skróconego wypowiedzenia, za który otrzymał wynagrodzenie. W ocenie Sądu żądanie to jest w pełni uzasadnione. Omawianym problemem zajmował się m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 03.07.2012r., wydanym w sprawie o sygn. akt II UK 324/11, LEX nr 1265566, o analogicznym stanie faktycznym, gdzie zajął stanowisko, zgodnie z którym okres skróconego wypowiedzenia, za który pracownik otrzymał odszkodowanie, jako okres nieskładkowy – art. 7 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - jest okresem „uprawniającym do emerytury” w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Taki sam pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 06.08.2013r. w sprawie o sygn. akt III AUa 1767/12, LEX nr 1372295. Nie może budzić wątpliwości, że zgodnie z art. 7 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, okresami nieskładkowymi są okresy niewykonywania pracy po ustaniu zatrudnienia, "jeżeli za te okresy, na podstawie przepisów Kodeksu pracy, zostało wypłacone odszkodowanie". W ocenie Sądu, powołany przepis nie budzi wątpliwości interpretacyjnych na gruncie wykładni językowej, która w świetle przytoczonego wyżej orzecznictwa ma - przy interpretacji przepisu - przesądzające znaczenie. Niewykonywanie pracy po ustaniu zatrudnienia, za które na podstawie przepisów k.p., zostało wypłacone odszkodowanie, obejmuje nie tylko odszkodowania wypłacone na podstawie art. 45 i 56 k.p., ale również odszkodowanie należne w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia - art. 36¹ § 1 k.p.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, że T. S. spełnia wszelkie przesłanki do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Jeżeli bowiem do niekwestionowanego przez organ rentowy stażu pracy w wymiarze 39 lat, 11 miesięcy i 7 dni dodamy sporny dwumiesięczny okres skróconego wypowiedzenia (I i II 2013r.), za który ubezpieczony uzyskał stosowne odszkodowanie (vide świadectwo pracy z dnia 14.01.2013r. - k.5 akt rentowych (...)), to łącznie uzyskamy wymagany normatywnie co najmniej 40 - letni staż pracy.

Jedynie na marginesie dodać należy, że Sąd podzielił stanowisko organu rentowego o braku podstaw do zaliczenia odwołującemu do stażu pracy opieki nad bratem. Słusznie organ rentowy podniósł, że termin „członek rodziny”, użyty w art. 7 pkt. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS odnosi się do członka rodziny uprawnionego do renty rodzinnej w myśl przepisów tej ustawy. Niezależnie od powyższego dwumiesięczny okres skróconego wypowiedzenia, o który Sąd ostatecznie zwiększył odwołującemu staż pracy, jest okresem wystarczającym do uznania spełnienia wymaganego 40 - letniego stażu pracy.

T. S. spełnił też wszystkie pozostałe przesłanki warunkujące nabycie uprawnień do świadczenia przedemerytalnego, wynikające z art. 2 cytowanej wyżej ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Ostatni stosunek pracy ustał z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (vide świadectwo pracy z dnia 14.01.2013r. k.5 akt rentowych (...)). Odwołujący jest zarejestrowany jako bezrobotny i pobierał zasiłek dla bezrobotnych w okresie od 06.07.2013r. do 16.01.2014r. (i nadal do okresu 12 miesięcy), w okresie pobierania zasiłku nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny podjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ani zatrudniania w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych (vide: zaświadczenie z PUP k. 6 akt rentowych) oraz złożył wnioszek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6 miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 07.02.2014r. i przyznał T. S. prawo do świadczenia przedemerytalnego począwszy od dnia 17.01.2014r. tj. od dnia następnego po złożeniu wniosku wraz z wymaganymi dokumentami – stosownie do treści art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 11 ustawy o świadczeniach emerytalnych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do świadczenia przedemerytalnego, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno

przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie są podstawy do obciążenia organu rentowego odpowiedzialnością za nieustalenie wszystkich okoliczności niezbędnych do wydania decyzji o przyznaniu odwołującemu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Kwestia właściwej interpretacji przepisów art. 7 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i art. 36 ¹§ 1 i 2 kp nie powinna budzić żadnych wątpliwości, biorąc również pod uwagę fakt jednolite w tym zakresie stanowisko orzecznictwa i doktryny, o czym była mowa wyżej.

Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.